

מאת [אביבה לורי](#) | צילום: רלי אברהמי הארץ 25/12/2007

המוזה של ההצגה "המערב הפרוע" שמעלים בוגרי סמינר הקיבוצים היא סרסורית תל-אביבית צעירה שלימדה את השחקנים איך באמת מתנהלת תעשיית המין הישראלי. "אין גבול למה שעובר במוח של הגבר", היא אומרת בראיון. "את לא מתארת לך כמה אנשים מסכנים יש בעולם הזה"

המחזאית עלמה גניהר עם הסרסורית ד' (יושבת מימין). הצופים היו יכולים לנסוע 20 מטר ולראות את זה בעצמם, אבל הם לא עושים את זה

היא אומרת שהיא פמיניסטית, "הסתדרות מקצועית של אשה אחת". היא שומרת שלא ינצלו את העובדות שלה, שהכסף יגיע בזמן ובמזומן, שיישאר במיטה אם הן חולות ויראו רופא אם הן צריכות. העיקר, היא אומרת, לתת לזונות שלה יחס חם ואוהב. ד' היא סרסורית עם נשמה.

היא רגישה לכאב ולדמעות, היא ממשיכה ואומרת. במיוחד מטרידים אותה כאב ודמעות של נשים. כשהיא פוגשת ברחוב אשה בוכייה היא מתרככת ונדרכת, מוכנה לעשות הכל, אבל ממש הכל, כדי לשמח אותה. כמנהלת "דירות מסאז" בתל אביב, וכמי שמפעילה רשת נערות ליווי, זנות לא מפריעה לה. הבנות, היא מתעקשת, עובדות קשה ומתפרנסות בכבוד, עושות את זה רק עם אמצעי מניעה ושומרות על עצמן "יותר מאלה שיוצאות פעם אחת עם איזה בחור לפאב ועושות את זה בשירותים, בחושך, ועוד חינם".

עכשיו עוברת ד' לתיאטרון. ז'אן ז'נה היה יודע להעריך את זה. בת דמותה היא אחת מהזמויות בהצגה "המערב הפרוע" שמעלים בוגרי סמינר הקיבוצים בתיאטרון הערבי-עברי ביפו. ההצגה, שכתבה עלמה גניהר וביים סיני פתר, מתארת את היום-יום הבנאלי להחריד של הזונות, סוחרי הנשים והסרסורים החיים בינינו. הקשר עם ד' נוצר לאחר שבשלב החזרות הרגישו השחקנים שחסר להם המגע עם המציאות וחיפשו את המקור. ד', בת 25, באה בחפץ לב להדריך את חברי הקבוצה ולעזור, בין היתר, לעצב דמות אמינה של מנהלת מכון.

"אלה פוליצר, אחותה התאומה של גילה פוליצר, אחת השחקניות בהצגה, למדה איתי בכיתה והיינו חברות מאוד טובות", משחזרת ד'. "יום אחד נפגשנו במקרה והיא שאלה מה אני עושה, אמרתי לה שאני מנהלת דירת מסאז. היא שאלה: 'את רצינית?' אמרתי לה: 'בטח שאני רצינית'. אחרי כמה זמן היא התקשרה אלי ושאלה אם אני יכולה לעזור לה עם סצנה, וככה נוצר הקשר. היא היתה באה אלי למכון עם עוד חברה מהקבוצה ואני הייתי הולכת אליהם בזמן החזרות".

עוד לפני כן היא היתה קרובה לתיאטרון ולבידור. היא למדה בתיכון למדעים ואמנויות והיתה במשך שנתיים חברה בצוות הווי ובידור, נודדת בין בתי מלון שונים ומבדרת את

האורחים. "כל החיים שלי חלמתי להיות על במה", היא אומרת, "ועכשיו אני מרגישה שסגרתי מעגל, בעקיפין". גם היום היא נמשכת לקסמו של הבדיון, לשקר הקטן שבמשחק, לפנטזיה. היא חולמת למצוא אהבה, להיות אמה, לעבוד בעבודה רגילה, אולי בחנות פרחים, לגור בבית קטן עם גינה שטופת שמש ותינוק זוחל בין הרגליים. כדי להגשים את זה, היא יודעת, היא צריכה להפסיק לעבוד בזנות, שם הכסף קל וזמין. מתי זה יקרה? היא מאמינה שהחיים שלה בשליטה ובכל רגע שתחליט, תוכל להפסיק.

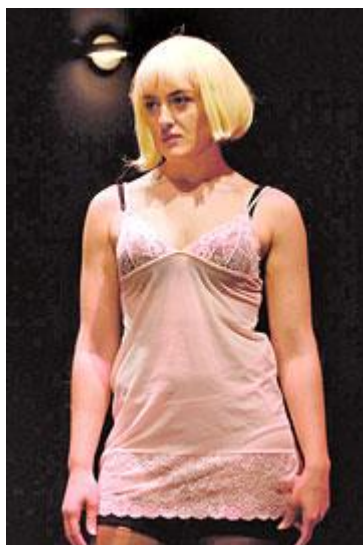
הטלפונים התחילו לזרום

היא נולדה בעיר במישור החוף וגדלה בבית נורמטיווי, היא אומרת, עם אבא שעוסק בבנייה, אמא תופרת ואחות גדולה. כשהיתה בת 12 התגרשו הוריה אבל לא היה מחסור והחיים זרמו בנעימים. בגיל 14 גילתה שהיא נמשכת לבנות. "זה לא בחירה, בשבילי זה דבר טבעי. אף פעם לא הרגשתי ילדה מוזרה בגלל זה. אומרים שאיך שאת מציגה את עצמך, ככה מקבלים אותך".

לאחר שסיימה את התיכון, כולל בגרות, לא התגייסה. "רצייתי ללכת לתיאטרון צה"ל, והצבא לא נתן לי. באותו זמן כבר הייתי בצוות בידור אז העדפתי את זה על סתם להיות פקידה והוצאתי פטור. מאז שהייתי ילדה היה לי חלום להיות בצוות בידור של בית מלון. עבדתי בטבריה, בים המלח, באילת".

אחרי שנתיים מאסה בתפקיד וחיפשה ריגושים במקומות אחרים. "יש לי קורות חיים שלא נגמרים", היא אומרת וצוחקת, מפגינה עליצות טבעית וצחוק מתגלגל וסוחף. אחרי הבידור עבדה בעבודות מזדמנות, מלצרות ושטיפת כלים, רצתה לחסוך כסף כדי לממן לימודי משחק, אבל זה לא הסתייע. "תקופה מסוימת ניהלתי מסעדה, הייתי ברמנית ואחראית מלצריות, אבל זאת היתה עבודה קשה, ואז יום אחד ראיתי בעיתון מודעה קטנה, 'עבודה במסאז' עם הכנסה גבוהה'. אני בקטע של מדיטציה אז זה נראה לי אולי מתאים, ישבתי בחדר שלי והתקשרתי, ענה לי בחור. אמרתי: 'שלום, זה בעניין המסאז', אז הוא אמר: 'כן, זה מסאז' וגם הרפיה'.

"לא הבנתי למה הוא מתכוון", היא ממשיכה, "לא ידעתי מה זו הרפיה, חשבתי שהוא מתכוון למדיטציה, ואמרתי בסדר. אז הוא אמר: 'זה בעירום מלא'. קפצתי ואמרתי: 'מה זה?' הוא חזר ואמר: 'כן, עירום מלא ובסוף את עושה ביד לגברים'. אמרתי: 'לא, לא, לא, לא, לא', זה לא בשבילי, ונורא צחקתי. הלכתי לאמא שלי ואמרתי לה 'תשמעי לאיפה התקשרתי', והיא אמרה 'אוי ואבוי'. חזרתי לחדר שלי וחשבתי על

השיחה ואז בא לי רעיון. התקשרתי אליו ואמרתי לו: "השחקנית שנטל כהן, בהצגה 'זה שוב אני, יש לי הצעה: אולי תפרסם מסאז' לנשים?" אמרתי לעצמי מה יכול להיות, ננסה, והוא אמר: 'תבואי, נדבר'".

צילום: יוסי צבקר

ד' נסעה לתל אביב והופתעה לגלות שבאזור המוסכים וחברות ההפקה בסביבת הסינרמה ממוקמות דירות מסאז' רבות מאוד, ועוד יותר הופתעה מכך שכולם - כולל המשטרה - יודעים על קיומן. "עליתי למעלה, כולי בלחץ. פעם למדתי קורס דיבוב לא רחוק משם, באחד האולפנים, ותקופה עבדתי בזה, דיבבתי את באגס באני, ולא היה לי מושג מה קורה כל כך קרוב לשם.

"דפקתי על הדלת, אף אחד לא ענה. פתאום ראיתי את אחת הבחורות יוצאת מאיזו דירה ואומרת: 'בואי, בואי'. שאלתי אותה למה המקום סגור, אז היא אמרה שהיתה פשיטה של המשטרה. אמרתי 'טוב, אני הולכת', ואז בדיוק בא הבחור ופתח את דירת המסאז' עם ג'קוזי, ולידה הקזינו. בדרך כלל כשיש פשיטות של משטרה מסתובבים שעה-שעתיים בחוץ ואז אפשר לחזור לדירה וממשיכים כרגיל. ישבנו ודיברנו, הוא אחלה בן אדם, עורך דין צעיר ונחמד, מאז נהיינו חברים טובים מאוד. הוא היה תמיד בא לשם עם עניבות וחליפות, באמצע העבודה שלו. התחלתי לעבוד אצלו".

ד' היתה אחראית על "מחלקת הנשים". מודעה קטנה בעיתונים בישרה על החידוש: מסאז' והרפיה לנשים בלבד. הטלפונים התחילו לזרום. במשך ארבעה חודשים היתה ד' הולכת לבתי הלקוחות ומממשת להן פנטזיות מודחקות תמורת 700 שקל לשעה. "לא האמנתי איזה פנטזיות מוזרות יש לנשים. לא האמנתי שכל כך הרבה נשים רוצות להיות עם נשים".

איזה פנטזיות למשל?

"שהבן-זוג שלה יסתכל. זה כמובן עולה יותר כסף. הוא יושב בצד ולא זז, אוי ואוי אם הוא ינסה משהו. אני מאוד חדה בגבולות שלי, מאוד קנאית לגוף שלי ולא מוכנה שיגעו בי. אם אני לא רוצה משהו זה לא יהיה, ואם אני רוצה משהו, ברוב המקרים זה יהיה".

איזה נשים היית מבקרת?

"נשים עשירות, בעיקר צעירות עם חברים מבוגרים, לא בהכרח לסביות, נשים שאף פעם לא חוו את זה ואחרי פעם אחת רצו כל הזמן. כבר היו לי לקוחות קבועות שהיו רוצות רק אותי. כשהתחיל הקטע 'בואי תעברי לגור איתי', זה התחיל להטריד. כל העניין לרוב לא ארך יותר מ-20 דקות, רוב הזמן ביליתי במקלחת עם המסכות-שיער שלהן על הראש".

היית מעורבת רגשית?

"הורדתי מסך והתמקדתי במטרה של הכסף, ובעיקר זיפתי".

המטרה של ד' היתה קדושה בעיניה - לעזור בבית. להביא כסף לאמה לפני ראש השנה. "אמא שלי אשה הכי מדהימה שאני מכירה, אשה קדושה. אני זוכרת שהיה ראש השנה והמצב היה על הפנים, ואמא שלי אוהבת לערוך שולחן שהכל יהיה נקי ויפה, עם המפיות הכי יפות, והכוסות הכי טובות, והחג התקרב, ואין מצב שהיא לא תעשה את הקניות שהיא צריכה ואני לא אקנה מתנות לחג לאנשים שאני אוהבת. נורא קשה לי לחשוב שיש מחסור במשהו, אני לא רגילה שחסר לי, לא גדלתי במחסור. תמיד היה, לא משנה מה, אבל תמיד היה".

אמא שלך ידעה במה את עוסקת?

"ידעה ותמיד סמכה עלי. ניסתה להגיד לי בהתחלה שאפסיק אבל אני לא הרגשתי רע עם זה, עשיתי את הכסף שלי, לא פחות מ-1,500-1,000 שקל ליום, נקי. עדיין גרתי אז אצל אמא שלי והייתי חוזרת הביתה כל יום עם מלא דברים, שקיות עם בגדים ובשמים, אני חולה על בשמים, אולי כדי לפצות את עצמי בתת-מודע על ההרגשה. ככה כל יום, עבודה, בית, עבודה, ולא נתתי לעצמי דין וחשבון, אבל אחרי כמה חודשים הרגשתי שזה לא אני. התחלתי להיגעל מהכל והחלטתי להפסיק".

את ההחלטה להפסיק חיזקה פשיטה קטנה של המשטרה שבעקבותיה מצאה עצמה בחקירה. "היתה לי מישהי מהדירה, היתה לנו אהבה, ויום אחד הייתי שם והיתה פשיטה ולקחו את כולנו למשטרה. אני חטפתי שוק, פעם ראשונה במשטרה. ישבתי עם אחד הקצינים ששאל אותי מה אני עושה שם. אמרתי שאני בכלל הייתי עושה לנשים ולא לגברים, אז הוא אמר שזה אותו דבר ושהוא לא רוצה לראות אותי יותר במקומות האלה. חתמתי על ערבות עצמית והבטחתי שאני לא מתקרבת לשם יותר. רק המחשבה להתקשר לאמא שלי ולהגיד שאני במשטרה!"

היא החליטה לחזור למוטב והלכה לעבוד במסעדה. עבודה קשה, היא אומרת, מהבוקר עד הערב, ועוד בשביל גרושים, כמה אלפים, והרבה עצבים. "הייתי קורעת את התחת ממש בבוקר עד שבע בערב, ובעל הבית היה מדבר מגעיל, והייתי בולעת את הדמעות". לבסוף נשברה והתקשרה "לבן אדם שהיה מחלק אצלנו כרטיסי ביקור על המכוניות והפך להיות שותף של הבן אדם שאיתו אני עובדת עכשיו. הם פתחו עוד דירה למסאז' והרפיה והייתי כל הזמן מקבלת ממנו טלפונים 'תבואי תעבדי אצלי', אז ביום שהתפטרתי הרמתי אליו טלפון והתחלתי לנהל את המקום. ניהלתי אותו כמו את הבית שלי, הייתי דואגת לבנות, כל דבר שהיה כואב להן, כל דבר שהיו צריכות, היו באות אלי. ואם מישהו רק היה נוגע בהן שם, אני עם כל הגובה שלי הייתי הופכת לנמרה".

מי היו הבנות?

"ישראליות ורוסיות. ישראליות אהבתי פחות, הן בעייתיות, מפונקות מדי. בסך הכל בן אדם מוציא כמעט את היוםית שלו אז הן בקטע של לא רוצות להתאמץ, רק רוצות לשאוב כמה שיותר כסף. הרוסיות עושות את זה באלגנטיות".

ומי הגברים שבאים לדירות האלה?

"כל הגברים הם לקוחות. מנהג מונית, איש הזבל, ועד לעורכי דין ומנכ"לים של חברות עם עניבות וחליפות. אלה הכי דפוקים. יש להם הדרישות הכי מוזרות".

פריווילגיה נוראה

גילה פוליצר נזכרת בשמחת הפגישה עם ד' ברחוב בתל אביב. ד' אמרה שהיא עובדת במכון מסאז'ים, אבל פוליצר לא ירדה לסוף דעתה. "חשבתי שהיא באמת עושה מסאז'ים", היא אומרת, "וכעבור חודשיים התקשרתי אליה כי חשבתי שהיא אחת שמכירה אנשים, והיא אמרה: 'יש לי הרבה מה לעזור לך, תבואי לדירה שבה אני עובדת'".

"באתי עם חברה מקבוצת התיאטרון ונכנסתי למקום", היא ממשיכה. "היה שם מסריח ומעופש. אני זוכרת את ההרגשה, הייתי כולי מכווצת ולא יכולתי לגעת בכוס התה שהיא עשתה לי. היו שם שתי בנות לבושות בצורה חשופה והיא אמרה לי שזה לא מכון מסאז'ים רגיל אלא בעירום מלא ובסוף הבחורות גורמות ללקוח סיפוק ביד. הייתי שם ערב שלם וראיתי לקוחות, והיתה מצלמה שהשגיחה על מה שקורה בחזרים וד' ענתה לטלפונים".

איך היה?

"היה ערב מלא אירועים ופעילות. היה לקוח אחד שנכנס ואמר: 'אני רוצה את זאת עם החזה הגדול', וד' אמרה שהיא איננה והציעה לו מישהי אחרת וקראה לה בשמה. היא נכנסה איתו לחדר ויצאה ואמרה: 'הוא לא רוצה אותי'. שמעתי גם סיפור של זונה אחת, מבוגרת, עולה ותיקה שיש לה בעל ושני ילדים. סיפור אומלל של מחסור. היא מחליפה בגדים לפני עוזבת את העבודה לבגדים נורמליים ובעלה מחכה לה בפינה אחרת כדי לקחת אותה הביתה, כי הוא לא יודע איפה היא עובדת ומה היא עושה".

איך התרשמת מד'?

"ד' מקבלת הרבה כסף, שוחה שם כמו דג במים, לבושה היטב. אמרתי לה: 'תלכי ללמוד, יש לך אהבה גדולה למשחק', אבל היא אמרה שהיא לא יכולה לוותר על הכסף שהיא מרוויחה. כל מפגש שלי איתה היה מרתק, למדתי ממנה המון. הקשבתי לשיחות הטלפון שהיא מנהלת, לטון הדיבור שהיא משנה בכל שיחה. בהתחלה, כשהייתי בתוך תהליך העבודה, הייתי בוכה המון. הרגשתי שאני נוגעת במציאות קיימת, בחברה של אחותי, ואז הייתי אומרת לעצמי שד' שורדת, היא לא בוכה, היא עובדת בלי רגשות. זה הפתרון שמצאתי לתפקיד הזה. ד' היא בן אדם טוב עם נשמה ענקית אבל היא בן אדם תועה".

המחזאית גניהר, ילידת רמת השרון בת 43, חקרה במשך חמש שנים את נושא הסחר בנשים בישראל, בין היתר בהשראת ספרה של אילנה המרמן "במחוזות זרים", ספר מסע אישי אל מחוזות הסחר בנשים בישראל. גניהר, שעסקה בעבר בפעילות פוליטית ברצ, במרצ ובאגודה לזכויות האזרח, כתבה דרמות לטלוויזיה ("מר ומתוק", "המכשפה מרחוב מלצ'ט", "פיתוי"), כמה מחזות (בהם "השבויים" ו"הבית" שהוצגו בפסטיבל "פותרים מסך" בבית ליסין) וגם רומן עוקצני, "מעטפות" (הוצאת גוונים), שקיבל את השראתו משכונת ילדותה, נוה מגן.

בכתיבתה היא מרבה לעסוק בנשים במצבי מצוקה קיצוניים. ב"המערב הפרוע" המצבים הקיצוניים הם עניין שבשגרה: הנשים, כולן רוסיות, מנוצלות ומושפלות על ידי הסוחרים והסרסורים ומאוימות עד מוות. "זוגיות לא מעניינת אותי", אומרת גניהר, נשואה פלוס שניים. "מעניין אותי מה קורה כשזה מגיע למצבים בלתי הפיכים, למקומות של כמעט חיים ומוות".

למה את נמשכת לשוליים?

"לפעמים אני מרגישה פריווילגיה לעסוק בנושאים כאלה ולפעמים מרגישה נורא. לפעמים מתחשק לי לספר סתם סיפור, על אהבה ותכלית בשמים, וזה תמיד נהרס לי ויוצאים דברים כאלה. פתאום הבנתי שזה נורא מזרז שאני כותבת מחזה על מציאות קיימת וכל כך קרובה. הצופים היו יכולים לנסוע 20 מטר ולראות את זה בעצמם, אבל הם לא עושים את זה, אז אולי אני נמשכת לשם כדי לקרב את הנושא לקהל שמתעקש לא לראות".

הנשים הרוסיות יודעות שהן באות לעבוד כאן בזנות?

"כולן יודעות מצוין לאן הן באות ומה הן הולכות לעשות, הן רק לא יודעות שלא יוכלו לעזוב את הסרסור ושאת הכסף שהן מרוויחות הן חייבות כל החיים שלהן. מורידים להן מהמשכורת על הכל - על המגורים, ביקורים אצל רופא, אוכל, קנסות על הפרת משמעת. הן משועבדות לתמיד ולא יודעות שהדרכון נלקח מהן, ושמוכרים אותן הלאה, ושהן הופכות להיות מכורות לסמים. רובן היו כבר זונות בבית. הן באות ממקומות מתפוררים

במודלזובה, אוקראינה ורוסיה, אנשים שם נזרקו לכלבים, הכל התפרק להם בידיים".

בתוך כך היא מתפעלת מהאיזון שבמציאות הכאוטית. זונות, סרסורים ומשטרה, כולם, היא אומרת, מתקיימים בהרמוניה אפלה אלה בצד אלה. "בעולם הזה, שהוא החצר האחורית שלנו, לפעמים המשטרה באה, עושה את הפשיטה שלה, מנענעת את העץ, נופלים ממנו כמה ענפים יבשים, ואחרי זה כולם חוזרים למקומם בשלום. כל אחד נותן את הכבוד לאחר להתקיים ולהתעסק בשלו. כל עוד לא נרצחים שם אנשים, הם לא מתערבים. זה מה שאני אומרת כאן. אחרי הכל הסדר נשמר".

להפיל את הלקוחות

סנ"צ אלון מגן, ראש מפלג בילוש ביחידה המרכזית במחוז תל אביב, אומר שהחזקת דירות מסאז' אינה עבירה פלילית ולא כל הזירות ברחבי תל אביב מתפקדות כבתי בושת. אז מה עושים שם לדעתו? "יש באמת מקומות של מסאז'ים רפואיים", הוא אומר.

נתונים מדויקים על ממדי התופעה קשה לקבל. ח"כ זהבה גלאון אומרת שמספר הנשים הנסחרות ירד משמעותית בשנים האחרונות ועומד היום על כ-1,000, וזאת הודות לאכיפה הנמרצת יותר של המשטרה. על השאלה כמה זונות בכלל יש בישראל אין לאיש תשובה.

הזונה והלקוח, שקונה את המין, אינם מופללים לפי החוק בישראל. החקיקה מכוונת יותר נגד סוכני תעשיית המין - החוק הפלילי אוסר על סרסרות, על החזקת מקום לשם עיסוק בזנות ועל סחר בבני אדם למטרות זנות. בימים אלה מקדמת גלאון, ביחד עם עו"ד נעמי לבנקרון מהמוקד סיוע לעובדים זרים, הצעת חוק חדשה שעיקרה הפללת הלקוחות, בדומה לשוודיה.

מגן יודע שהמקומות שהמשטרה פושטת עליהם נפתחים כעבור כמה שעות מחדש ומאשים את החוק שאוסר על קציני משטרה לסגור מקום כזה מיד. "יש פרק זמן בין הבקשה שלנו לסגירת מקום שבו לכאורה נעשתה עבירה עד שמוצא צו הסגירה, בין אם על ידי שופט או באמצעות צו מנהלי על ידי מפקד המחוז, ובינתיים הם מנצלים את הפרצה בחוק וממשיכים לנהל את המקומות האלה, כל עוד ההליך נמשך. יש גם כאלה המפריים את החוק וממשיכים לעבוד למרות שהוצא נגדם צו סגירה". כדי לסגור את הפרצה נבדקת בימים אלה הצעה לתיקון החוק שתאפשר לקציני משטרה לסגור בתי בושת בעצמם.

אפסים הכי גדולים

אחרי שניהלה את דירת ההרפיה ארבע שנים, החליטה לא מכבר ד' לשנות כיוון והיום היא מנהלת רשת של נערות ליווי. "עוסקת בענף הליווי", כהגדרתה. מדי יום היא מקבלת מבעל העסק רשימת לקוחות, ויחד עם רשימת הטלפונים של נהגי מוניות ורשימת הנשים היא סוגרת קצוות. "עניתי למודעה בעיתון, נפגשתי עם בעל העסק וזה יצא ממש נחמד. הוא מביא לי בבוקר את הטלפונים של הגברים, מביא בערב את הכסף, ואני מחברת להם את הבנות מהרשימה שלי. אני יכולה להיות בבית, עושה מה שבא לי, הולכת לסופר עם הטלפונים עלי".

איך זה עובד?

"הגבר לוקח חדר במלון, אני עושה בדיקה שהוא שם, ואז אני שולחת לו בחורה. כשאני מדברת איתו אני שואלת אם יש לו דרישות ספציפיות - צעירה, מבוגרת, חזה גדול, חזה קטן, גבוהה, נמוכה. הרוב רוצים צעירות עם חזה גדול. הם סומכים עלי ב-100% ובטוחים שאביא להם את הבחורה הכי טובה בעולם. העסק מלא נוכלים. הלקוח מבקש

בחורה צעירה, מבטיחים לו כוסית ובסוף מגיעה איזה אחת, חבל על הזמן. המינימום זה 450 שקל לשעה, אבל אני לפעמים, לפי הקול שלו, מחליטה להעלות את המחיר, יכולה גם להגיע ל-1,000 שקל לשעה".

איזה עוד דרישות יש לגברים חוץ מחזה גדול?

"יש דרישות לביזאר, אפשר להוציא על זה 2,000 שקל, ויש סאדו-מאזו, זה בקטע של שליטה נשית, מלכה ועבד. אנשים לא יכולים לבוא לאשה שלהם ולהגיד לה: 'אני רוצה להיות עבד ותצליפי בי או תקשרי אותי או תשפכי עלי שעווה'. זה לא עובד. אין גבול למה שעובר במוח של הגבר. את לא מתארת לך כמה אנשים מסכנים יש בעולם הזה. ואחרי זה חוזרים הביתה ומנשקים את הילדים שלהם. נורא קשה לי לראות ולשמוע דברים כאלה".

אבל יותר קשה לה לעזוב את המקצוע. בבית הקפה שבו נפגשנו היא מעוררת התעניינות. שתי נשים שישבו בשולחן סמוך הפסיקו את שיחתן והקשיבו בעניין רב להנחיותיה המקצועיות. היא פתוחה, מתיידדת בקלות, יש לה הרבה קסם אישי וחוש מניפולציה מפותח. "הנה, זה לקוח שלי", אמרה פתאום במהלך השיחה והצביעה מעבר לשמשת החלון על אדם דתי מגודל זקן שעבר את הכביש. "הוא תמיד חובש משקפי שמש, גם בלילה, נדמה לי שהוא חצי עיוור. הוא לגמרי שרוט".

עד מתי תפשיי בסרסרות?

"אני עכשיו מחפשת את עצמי ולא מוצאת. נורא קשה לצאת החוצה ולהתחיל לעבוד באיזה מקום. הבעיה שאני רגילה להיות עצמאית, לקום מתי שבא לי, ללכת באמצע, לעשות מה שבא לי. אז עכשיו אני לא יכולה להבטיח. זה תחום של הרבה כסף, אין מה לעשות, וכולם היו מתים שאעבוד אצלם, מבקשים ממני 'תבואי תנהלי'. לפעמים אני באה לדירות מסוימות לעשות משמרת כפקידה".

וכשתמצאי את עצמך מה תעשי?

"בשביל הנשמה אני כל הזמן מציירת, אבל אני לא אחת שתלך ללמוד שבע שנים רפואה או קרמינולוגיה. אני גם לא יכולה לשבת במשרד ולתקתק על מחשב, קשה לי להתרכז בתחום אחד. אבל הייתי עושה לי עסק קטן שיהיה לאנשים כף לבוא ויחייכו אלי, כמו למשל חנות פרחים. אמא שלי, החלום שלה זה שתהיה לי גלריה לאמנות. אני כל יום אומרת 'אלוהים, תעשה משהו שאוכל להפסיק', אבל היום אני במצב שאני צריכה כסף מזומן".

מה את עושה עם כל הכסף?

"מתגלגלת מיום ליום. אין חוקים בעבודה הזאת. את יכולה לעשות 20 אלף שקל בחודש, ויכולה גם 4,000. זה עולם שאין בו יושר, מה ששולט זו נוכלות אחת גדולה, עולם מגעיל. בן אדם מתפרנס מגוף של אשה, את מצפה שיהיה בו יושר? אלה כאילו אנשים עם כבוד, אבל הם אנשים קטנים, אפסים הכי גדולים שיש".

ומה שאת עושה זה לא אותו דבר?

"אני לא עושה כלום, הן כולן רוצות את זה. ואם הן לא עובדות, ישר מתקשרות אלי בוכות: 'תביאי עבודה'".

נשים שעובדות בזנות הן לא נשים עצובות בעינייך?

"עצובות מאוד. כמו הליצן העצוב שחוזר בסוף הערב הביתה. כשבחזרה עושה סקס עם עשרה גברים בלילה, אפילו שהיא עושה את ה-2,000 שקל שלה, איפה הנשמה שלה? איפה הבריאות שלה? היא חוזרת ורק רוצה לעשות מקלחת וחיבוק. אני יודעת, יצאתי שלוש שנים עם אשה עובדת, וזה הדבר הכי קשה בעולם. היתה אהבה מטורפת, אבל לא יכולתי יותר. כל לילה וכל הלילה להיות עם קוצב לב עלייך ולחשוב שעכשיו היא עם זה ומה הוא עושה לה ואחר כך היא חוזרת ולא יכולה להסתכל לך בעיניים".*